

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (Ίωάν. ιβ', 1-18)
(28η Απριλίου 2013)

«...διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος,
ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεπονημένον τὸ σημεῖον»

Διανύσαμε τὸ στάδιο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ὀδεύουμε στὸ φρικτὸ μυστήριον τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου προσδοκῶντας τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν περιόδων, παρεμβάλλεται τὸ διήμερον τῶν ἑορτῶν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὰ δύο αὐτὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου, ὀριοθετοῦν τὸ μέγα μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας ὡς πρὸς τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου συνδέεται μυστηριωδῶς μὲ τὴν Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας καὶ κατέχει ὡς πρὸς αὐτὴν τὸν ρόλον ἔμπρακτης προφητείας. Ὁ ἀναστημένος Λάζαρος μᾶς παρουσιάζεται στὰ πρόθυρα τῆς Ἁγίας καὶ μεγάλης Ἑβδομάδος ὡς διαβεβαίωσις τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ θανάτου καὶ προαν-αγγέλλει τὴν ἀνάστασις τῶν νεκρῶν ὡς συνέπεια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ διήγειρε τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ σὲ ἓνα ξέφρενον πανηγυρισμό, ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἰσῆλθε εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Δυστυχῶς ὅμως δὲν κατανοήθηκε ὡς πίστις στὴν κοινὴ ἀνάστασις, ἀλλὰ ὡς ὑπερφυσικὴ δύναμις ἑνὸς μεσσιανικοῦ ἡγέτη πού θὰ μπορούσε νὰ λυτρῶσει τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν Ῥωμαίων. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν θριαμβευτικὸν παιᾶνα τοῦ πλήθους «Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις» πολὺ σύντομα τὸν διαδέχθηκε ἡ ὀργὴ τοῦ ὄχλου μὲ τὸ «ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτὸν».

Ἡ προσδοκία τῆς Ἀναστάσεως μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ συγκεκριμενοποιήσουμε καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσουμε τὴν πίστις μας. Ὁ ἀναστημένος Λάζαρος δείχνει ὅτι ἡ ἀνάστασις εἶναι ἓνα γεγονὸς ἤδη παρὸν στὴν ζωὴ μας. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι εἶναι ἡ «Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή». Μᾶς δείχνει πὼς στὸ πρόσωπό Του «ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις». Κάθε ἄλλη προσδοκία εἶναι μέγιστη πλάνη πού ὀδηγεῖ στὴν ἀπόγνωσις καὶ στὴν παντοτινὴ θλίψις.

Οἱ Ἰσραηλῖτες τὸν περίμεναν ὡς Μεσσία πού θὰ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας τῶν Ῥωμαίων καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας στὴν

άμαρτία. Τὸν ὑποδέχθηκαν ὡς ἐθνικὸ ἀπελευθερωτὴ κραδαίνοντας «τὰ τῆς νίκης σύμβολα» καὶ Ἐκεῖνος ἀναδεικνύεται ἐλευθερωτὴς ψυχῶν σὲ ὅσους μὲ πίστη Τὸν ὑποδέχονται, ἀφοῦ πρῶτα τὸν ἐνθρονίσουν στὴν καρδιά τους. Προσδοκοῦσαν ὅτι θὰ συντρίψει τὴν τυραννία τοῦ κοσμικοῦ ἄρχοντα καὶ Ἐκεῖνος συνέτριψε τὸν Ἄδη καὶ τὸν ἀρχηγό του.

Οἱ κοσμικὲς προσδοκίες τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ στὸν κόσμο ἦταν ξένες ὡς πρὸς τὴν θεία ἀποστολή Του, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπαληθεύτηκαν. Δὲν εἰσῆλθε στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σὰν ἓνα ἀκόμη ἠρωικὸ πρόσωπο μὲ ὑπερφυσικὴ δύναμη. Σὰν ἓνας παγκόσμιος ἡγέτης πού μὲ τίς ἱκανότητές του θὰ ἔτεμνε τὴν πορεία τοῦ κόσμου καὶ θὰ τὴν ὀδηγοῦσε σὲ κοσμοϊστορικὲς ἀλλαγές.

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς εἰσῆλθε στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσει ἀπὸ τὴν νόσο τῆς ἀμαρτίας. Σήκωσε τὸν Σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου, γιὰ νὰ τὸν λυτρώσει ἀπὸ τὴν καταδυναστεία τοῦ διαβόλου. Ἀνέστησε τὴν ἀμαυρωθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀμαρτία φύση του, γιὰ νὰ τοῦ χαρίσει καὶ πάλι τὴν προοπτικὴ τῆς θεώσεώς του. Δὲν ἦταν τὸ πιο σημαντικὸ ἱστορικὸ πρόσωπο πού πέρασε καὶ χῶρισε στὰ δύο τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ἀλλὰ Θεὸς καὶ Κύριος, πού μὲ τὴν ἐνανθρώπησή Του λύτρωσε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ τὴν φθορά. Κάθε ἄλλη προσδοκία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωὴ του δὲν ἀποτελεῖ λύτρωση γι' αὐτὸν, ἀλλὰ ἐπικίνδυνη πλάνη πού ἀκυρώνει τὴν προοπτικὴ τῆς σωτηρίας του.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ λέξη «Πάσχα» δὲν προσδιορίζει μόνο τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ καλύπτει τὸ μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας, τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ μυστήριον τοῦ Κενοῦ Τάφου. Ὅλα τὰ γεγονότα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας ἐνσαρκώνουν τὸ πασχάλιον μυστήριον πού ἀντικατέστησε τὸ ἐβραϊκὸ Πάσχα, τὴ διάβαση δηλαδὴ τῶν Ἑβραίων στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας μὲ τὴν δική μας διάβαση «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν».

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωὴ μας προβάλλει περισσότερο τὸ ἀπολυτρωτικὸ Του ἔργο παρὰ τὸ πρόσωπό Του. Μᾶς προσφέρει τὴ χάρη καὶ τὴν ἐσωτερικὴ ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας μας καὶ μᾶς προκαλεῖ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν ἀμαρτωλότητά μας καὶ νὰ μετανοήσουμε γιὰ τίς ἀμαρτίες μας. Ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ «ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» παίρνει τὴν θέση τοῦ κάθε ἀμαρτωλοῦ καὶ θυσιάζεται στὸν Σταυρό, γιὰ νὰ ἐπανορθώσει τὴν πτώση μας.

Τὸ πλῆθος πού ἐπευφημοῦσε τὸν Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, σὰν σήμερα Κυριακὴ τῶν Βαΐων, κρατῶντας δαφνόφυλλα καὶ κλάδους φοινίκων δὲν συνειδητοποίησε ὅτι ὑποδέχεται τὸν Βασιλέα τῆς Δόξης. Στὸ ἴδιο ἀτόπημα μπορεῖ νὰ ὀδηγηθούμε καὶ ἐμεῖς, ἂν ὁ ἐορτασμὸς τοῦ

Πάσχα γίνε με κοσμική αντίληψη καὶ με ὑλιστικὸ φρόνημα. Τὰ ἔθιμα καὶ οἱ οἰκογενειακοὶ ἑορτασμοὶ ἔχουν τὴν σημασία τους, ὅταν ἐνσαρκώνουν τὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Ἄς μὴν ἐπικεντρωθοῦμε στὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα ἐνὸς λαμπροῦ ἑορτασμοῦ, ἀλλὰ ἄς ἐφαρμόσουμε στὴ ζωὴ μας τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. Τὸ Πάσχα ὡς «ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων» ἀποτελεῖ τὸ πλήρωμα τῶν ὑποσχέσεων γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία μας. Εἶναι ἕξοδος ἀπο τὴν φθορὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ εἴσοδος στὴ ἀφθαρσία τῆς αἰωνίου ζωῆς. Εἶναι ὁ ἐρχομὸς τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωὴ μας καὶ ἡ δικὴ μας διάβαση σὲ μία ἀδιάκοπη καὶ παντοτινὴ κοινωνία μαζί Του.

π.Ι.Σ.

[dkpdf-button]